

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 200/02-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. októbra 2002 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti s ručením obmedzeným P. Z. P. B., P. B., zastúpenej JUDr. K. H., P., ktorou namieta porušenie jej základných práv podľa čl. 12 ods. 1, čl. 13 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Národného úradu práce č. j. 1136/2001 z 24. septembra 2001 a rozhodnutím Krajského súdu Žilina sp. zn. 10 S 137/01, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti s ručením obmedzeným P. Z. P. B. **o d m i e t a** z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 9. júla 2002 doručené podanie spoločnosti s ručením obmedzeným P. Z. P. B. (ďalej len „sťažovateľ“), P. B., zastúpenej JUDr. K. H., P., označené ako „Sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy SR“.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol: „Spoločnosti P. Z. Ž., a. s., Ž., ktorej som právnym nástupcom, bolo rozhodnutím Národného úradu práce, Okresného úradu práce Žilina č. 2396/2001/OKaS z 10. 4. 2001 uložená povinnosť zaplatiť odvod za neplnenie povinného podielu zamestnávania občanov so zmenenou pracovnou schopnosťou za obdobie roku 1997 vo výške 194.400,- Sk na účet NÚP OÚP Žilina a za obdobie roku 1998 vo výške 182.328,- Sk taktiež na účet NÚP OÚP Žilina. Proti uvedenému rozhodnutiu podala spoločnosť v zákonnej lehote odvolanie. Odporca svojím rozhodnutím č. j. 1136/2001 z 24. 9. 2001 odvolanie môjho právneho predchodcu zamietol a rozhodnutie Národného úradu práce Okresného úradu práce v Žiline z 10. 4. 2001 č. 2396/2001/OKaS potvrdil.

Žalobou v správnom súdnictve napadla P. Z. Ž., a. s. rozhodnutie odporcu z 24. 9. 2001 ako aj konanie mu predchádzajúce, nakoľko uvedeným rozhodnutím ako aj prvostupňovým rozhodnutím došlo k ukráteniu jej práv. Krajský súd Žilina svojím rozsudkom 10 S 137/01 z 12. 4. 2001 moju žalobu zamietol a nepriznal mi trovy konania.

Rozhodnutiami odporcu aj Krajského súdu Žilina boli porušené moje základné práva a slobody, predovšetkým právo vlastníť majetok so zabezpečením rovnakého zákonného obsahu a ochrany vlastníckeho práva všetkých vlastníkov, právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť, právo na uloženie povinností len zákonom, na základe zákona, v jeho medziach a to predovšetkým pri zachovaní základných práv, právo na vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu a slobôd ako aj neodňateľnosť, nescudziteľnosť a nezrušiteľnosť týchto mojich práv, čím došlo k porušeniu čl. 20/1, 35/1, 13/1, 20/4 a čl. 12/1 Ústavy SR č. 460/1992 Zb.

Odporca svoje druhostupňové rozhodnutie zdôvodnil použitím § 113 a nasl. zákona o zamestnanosti. K tomuto tvrdeniu uvádzam, že povinnosť tvrdenú odporcom v uvedenom prípade nespĺňam, nakoľko som vykonával všetky kroky k zamestnávaniu občanov, a to aj občanov so ZPS, tak ako som už viackrát uviedol v správnom konaní. Osoby so zmenenou pracovnou schopnosťou ale odmietali vykonávať u mňa práce v pracovnom pomere, a to s poukazom práve na ich zdravotné problémy, nakoľko činnosť mnou vykonávaná podľa určeného predmetu činnosti, maloobchod a veľkoobchod s potravinárskym tovarom, je náročná predovšetkým na fyzický stav mojich zamestnancov. Žiaden právny predpis mi

neumožňoval vykonávať akýkoľvek nátlak na fyzické osoby za účelom uzatvorenia pracovného pomeru, a preto prípadná povinnosť plniť ustanovenie § 113 a nasl. zák. č. 387/1996 Z. z. o zamestnanosti zaniká, ktorú skutočnosť pokrýva všeobecný právny predpis a to Občiansky zákonník v § 575 ods. 1 Obč. zákonníka. Takto tu nenastupuje ani zodpovednosť a tiež povinnosť platiť odvod ako zákonom určenej sankcie za nezamestnávanie občanov so ZPS. Postupom, kedy by som nútil občanov k uzatvoreniu pracovného pomeru so mnou, by došlo k porušeniu ich základných ľudských práv a slobôd, predovšetkým práva a slobodnú voľbu povolania v zmysle čl. 35/1 Ústavy SR, čím by došlo k uloženiu povinnosti nad rámec zachovania základných práv a slobôd s porušením práv a slobôd tretích osôb.

Tvrdenia odporcu o neriešení neochoty občanov so ZPS zamestnať v zákone je preto v tomto smere nedôvodná.

Odporca ako aj Krajský súd Žilina žiadnym spôsobom taktiež nevyhodnotili skutočnosť, že ako účastník správneho konania som mal a mám nárok na riadne doručenie správneho rozhodnutia, čo však v prípade rozhodnutia Národného úradu práce, Okresného úradu práce z 10. 4. 2001 nenastalo, a preto tým bolo porušené moje základné právo vlastníť majetok, nakoľko rozhodnutie v správnom konaní má mať dosah na moju majetkovú situáciu uložením povinnosti na peňažné plnenie, no k riadnemu doručeniu rozhodnutia vzhľadom na jeho majetkový dosah nedošlo.

Rovnako porušením môjho základného práva vlastníť majetok je aj neakceptovanie námietky premlčania, ktorú som vzniesol s opatrnosti, s tvrdením, že nemá oporu v zákone, kde k tomuto poukazujem, že tým došlo k narušeniu mojej majetkovej sféry, nakoľko inštitút premlčania núti účastníkov majetkových vzťahov k uplatňovaniu ich práv.

Preto som nútený domáhať sa ochrany mojich ústavou zaručených práv pred ústavným súdom a po zákonnom konaní navrhujem vyniesť tento nález

Ústavnej sťažnosti sa vyhovuje.

Základné právo sťažovateľa vlastníť majetok so zabezpečením rovnakého zákonného obsahu a ochrany vlastníckeho práva všetkých vlastníkov, právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť, právo na uloženie povinností len zákonom, na základe zákona, v jeho medziach a to predovšetkým pri zachovaní základných práv, právo na vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom

záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu a slobôd ako aj neodňateľnosť, nescudziteľnosť a nezrušiteľnosť týchto mojich práv upravené v čl. 20/1, 35/1, 13/1, 20/4 a čl. 12/1 Ústavy SR č. 460/1992 Zb. bolo porušené rozhodnutím odporcu č. 1136/2001 z 24. 9. 2001 ako aj rozhodnutím Krajského súdu Žilina 10 S 137/01 z 12. 4. 2001.

Rozhodnutie odporcu č. 1136/2001 z 24. 9. 2001 ako aj Rozhodnutie Krajského súdu Žilina 10 S 137/01 z 12. 4. 2001 sa zrušuje.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) s účinnosťou od 1. januára 2002 oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 20 ods. 1 a § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri posudzovaní sťažnosti sťažovateľa a príloh k sťažnosti ústavný súd vychádzal z toho, že k porušeniu označených základných práv a slobôd sťažovateľa malo dôjsť

postupom Národného úradu práce, Krajského úradu práce Žilina a jeho rozhodnutím č. j. 1136/2001 z 24. septembra 2001, ako aj rozhodnutím Krajského súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 10 S 137/01 z 12. apríla 2001.

Sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd, ako to vyplýva z § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ktorý ustanovuje, že ju možno podať v lehote „dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo o inom zásahu dozvedieť“. Ako z obsahu, tak aj z petitu sťažnosti sťažovateľa zo 4. júla 2002 vyplynulo, že tento ňou namietal postup Národného úradu práce, Krajského úradu práce Žilina predchádzajúci jeho rozhodnutiu, ako aj samotné rozhodnutie č. j. 1136/2001 z 24. septembra 2001, ako aj rozhodnutie Krajského súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 10 S 137/01 z 12. apríla 2001. Ústavný súd uvádza, že až do 31. decembra 2001 mal sťažovateľ k dispozícii prostriedky individuálnej ochrany svojich práv pred ústavným súdom, ktoré však nevyužil. Keďže ústavná a ani zákonná úprava sťažnosti podľa čl. 127 ju nekvalifikuje ako individuálny prostriedok ochrany ľudských práv a základných slobôd nahrádzajúci individuálne konania o ochrane ľudských práv a základných slobôd pred ústavným súdom prístupné navrhovateľom (sťažovateľom) do 31. decembra 2001, bolo ju potrebné po predbežnom prerokovaní odmietnuť (ústavný súd už obdobne judikoval vo veciach II. ÚS 1/02, II. ÚS 29/02, II. ÚS 35/02, II. ÚS 40/02, II. ÚS 111/02).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní odmietol, tak ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. októbra 2002